

3

כב א מ"י פ"ד מהלכות
שקלים הלכה יא:
ל ב מ"י פרק טו מהלכות
פסח"מ הלכה יג:
לא ג מ"י שם הלכה ו:
לב ד מ"י שם הלכה ח:
לז ה מ"י שם הלכה ו' וז' וט':

ו. ובשר ובה תודת שלקיו
ביום קרבנו יאכל לא תיח
ממנו עד בקר: ואם נדר א'
נדבה ובה קרבנו ביום הקריבו
את ובה יאכל ומקדחת
ידעוהו משג יאכל:

2. וְסֵמֶךְ אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחֲסִיטָה וְשִׁנָּה אֶתָּה לְחֻסָּת בְּמִקְוֵה אֲשֶׁר יִשְׁחָט אֶת הָעֹלָה וְיִקְרָא ד, לֵב

לדבר חכמים נפרדן
חכמים. להכשיר נשנה זו,
מחללין אותן על משיב הולין וואס
המשיב ילד למסור התרומה יבנה
שעשין מהן רקועי פחים יסור
לכית קה"ק. כדנחל כמסכת

[illegible]

קל"ט סמטיים עולה בשבת ולא
עולה לבעלים. כן הוא ברמב"ם
פט"ו מספחים ה"ה ובבב"ם
מבואר ברמב"ם בשדה, ואינו
מבואר דלא עולה בשבת, ודין
לעיל לשם חולין מבואר להראי
שה ס"ו ע"ב [ולא עולה] ודין
זה אינו מבואר כלל. ולומר
הרי"ם למד מה דכתיב לשם
חולין דאין מחשבה פוסלת וסי'ם
לא עלתה. הבא כ"מ, זה אינו דרך
הרי"ם, והנה ליה לכתוב דאיה לי
דכרכר וצ"ע. (מנח"מ ס"ו קל"ח)

[illegible][illegible]

טעמא משום דבאין לכפר על [טומאת] מקדש וקדשיו (ב) כמתניין
 ודהתם ובצריחא חידש טפי ממתניין והא (ג) דקמי שחלתו לא בא
 אלא לכפר על מוצה החילון לאפוקי שער הפנימי דנענין דרתי
 טומאת מקדש ומוצה החילון ואף על גב דמשמע התם דאי לא

במותר חטאות הפעמויות היינו
הייתי גמירי דמותר חטאות
לעולה ורבינו הנחלל מפרס
הערוך גרסאם חטא
והוא וקאי אמתלתא דרבי יוחנן
דלדבר שמעון מקיפין בהן
הואיל ומשיקרא עולה והשתא
אכל כל בחומר חטאת כי
והיתה אחרי נטר עד לקוף לה
הוא ליה לאחרי:

דלמא אם תימצי דומר קאמער
ורבי זיאל נמי שטייט
נמי לרבי זימריע על טומאה שזייערע
זיין וז לוו כמו כן אים זימליי לומר
אמער וקושיא ראשונה ומי אים ליה
לרבי שמעון לז בית דין מתנה לז בזה
אמער דליכא למימר דאפרשיהו חס
אמער וזאליי חושש בקושיא דליקו וילמא
ליה לקרא כו' ועוד דהיכא דליי ליה
התקנא ברעייא וז אים ליה לרבי שמעון
לז בית דין מתנה דמחוכא מנחמא
לז הרודה (עו): ומיכא לז מחוכא דהיכא
דליי ליה תקנא ברעייא ליה ליה
לז בית דין מתנה וזאליי אים ליה
התקנא ברעייא: **תורה** ששחטה
לזשם תורת חבירו כשרה. ועולה
לזשם חובה משום וז שני בעלים לא
מיפקלא דליק א שני בעלים אלא (כ")
בזריקה וזשם חובא אפר פקולה פירש
לזשם עולה לשני בעלים משום דהוי שני
קודש כשאר חותם פלוני לשם חודה
אמער שני פלוני אלז חובא חותם חודה וז
לזשם פלוני חובה גמורה לפי שחול
שני בעלים בשחטה וזדבשיה גמורה:
הנה"ה רב חסדא אמר פסולא.
נראה דוקא במודה פליג משום דכתיב
גזון קרא שמוי וקונטרס פירש
דזאז דהיו כשאר קריבנות:

אמר רבא הווא ששחמא פ'ש
חמא בשדה. פירש רבנו
הס דרבה ז"ל כרז חקלא ק"ל דהא
דרבה אדמו וטעמא דתורה משום
שמיים ז"ל משמע דר"ל דאדמי ששחמא
בגמי חטאת חצירו ונראה דלאו דחסי
מגיס מלתא קאמר בדאי חצירו
אלא מיירי בחטאת חלב לשם חטאת
דס ז"ל דאמר רבא לקמן בפירקין
דף ט"ז: חטאת חלב ששחמא לשם
חטאת דס חטאת חצירו כוכבים
לשם חטאת חצירו חטאת חצירו
מזוזה פסולה הי עולות ונראה וואס
קאמר ומתירי דרבה ז"ל להא לי ויש

ויענין דשיני קודש איפכא משני
הפסוקים דכדנזי ^{לח} מלחמא בריש
ר' אחי רמי שיני קודש ^{לח} ומשני
המזלות וגם משום בעילי לחמך
לשם תעלה דטומאת מקדש וקדשו
מי שמחוייב עולה בבירה. ויגנו
ה' ^{לח} הוה ילך בעמ' מי שאינו מחוייב
מכפרת אעפ"י דלחמך הפרשה
גל הכל לאו דלחמך הרי עלי עולה
שעבר: ^{לח} מי שאינו מחוייב בלאו
א' עולה דרגי עולה ומי ^{לח} תביי לכפר עולה
ד' מילתא ^{לח} דרבה דחשבת מכפרת על
ג' חייבי עשה לא ב' ב' עולה קל
ה' איפא ואהני עולה וזומרי מזהב:

[illegible]

לדברי ר' שמעון אין נפרדין תמימים ^א לזכרי חכמים ^ב נפרדין תמימין ועוד הא בעא מיניה ר' ירמיה מר' זירא שעירי עצרת שקבל דמן כשני כוסות ונזרק דמו של ראשון שני למה הוא בא על טומאה שאורקה בין [זוריקה של] ^א זה לזה [נזרק דמו של שני למה הוא קריבין] ^ב עד כאן לא מביעיא ליה אלא עשה דלאחר שחטה אבל עשה דלאחר הפרשה לא קא מביעיא ליה דלמא אם תימצי לומר קאמר: איתמר תודה ששחטה לשם תודת חבירו (כשרה) רבה ^א אמר כשרה רב חסדא אמר פסולה רבה אמר כשרה תודה לשם תודה ששחטה אמר פסולה ^ב לשום שלמים רביה נשחטה ^א בעינן אמר רבה מנא אמינא לה ^ב אדתיני יובשי וזבח תודת שלמו ביום ^א הקריבו את זבחו וגו' אבא חנין אמר משום ר' אליעזר בא ללמד ^א תודה ששחטה לשם שלמים כשרה שלמים שנשחטו לשם תודה פסולים ומה הפרש בין זה לזה ^ב תודה קרויה שלמים ואין שלמים קרוין תודה שלמים לשם תודה פסולה הא תודה לשם תודה כשרה מאי לאו דחבריה לא ידיה אבל דחבריה מאי פסולה אדתיני שלמים ^א לשם תודה פסולה ליתני תודה לשם תודה וכ"ש שלמים לשם תודה שלמים לשם תודה דידיה איצטריך ליה סלקא דעתך אמינא מדתודה קרויה שלמים שלמים נמי קרוין תודה וכי שחט לזה לשם תודה ליכשרו קא משמע לן: אמר רבא ^א * חמאת^א ששחטה לשם חמאת כשרה לשם עולה פסולה מאי טעמא ^ב ושחט אותה לחמאת אמר רחמנא והרי חמאת לשם חמאת נשחטה לשם עולה פסולה ^א ואמר רבא ^ב חמאת ששחטה על מי שמחוייב חמאת פסולה יעל מי שמחוייב עולה כשרה מאי טעמא וכפר עליו ^א עליו ולא על חבירו חבירו דומיא דדייה במחוייב כפרה כמותו ואמר רבא חמאת ^א ששחטה על מי שאינו מחוייב כלום פסולה שאין לך אדם בישראל שאינו מחוייב עשה ואמר רבא חמאת מכפרת על חייבי עשה מק"ו על חייבי כריתות מכפרת על חייבי עשה לא רבא שכן למימרא דבת מינה היא והאמר רבא חמאת ששחטה על מי שמחוייב חמאת פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה

לומר דרך דהבא נקטו
בעלים אפי"ג דרבא לא פי
סירקין (לעיל ד: ג:) דרבי יו
והא |ו| דלקמן נקט לחלק
דבעי רבא חטאת חלב שש
מחו: **חטאת** ששחטה
שלח אפרם ערין דלי הפ
כלום אס חיימי לומר
דמסחמה עולה יביא לומר
דכשפירשנה יספר על כל ע
ספיה: אי דגרסין |ו| חטאת
דאי גרסינה רבא חטאת ליל
חייבי עשה מהבא שמועני לה

ממכרם אלל דלעם ממכרם בן וואלד ווערקאד לחילתא

(שמות י"ב ב') (לפני ד')
 חזק בן פנחס ה' ה"ב'
 (לפני ג') (לפני ב')
 ת. פסחים ס"א א' ל' ל'סן
 (י"א) יקרא א' ד'

גמרות רבי"ח

א' תפול חזק פסול
 א' פס' פסחים ד' א'
 (ב) תר"ח (ד'ק)
 א' פס' י' פסוק ספ'ס
 א' פס'ס ה"ח ג'ב'ס
 א' פס'ס תפול ד'ק'ס
 א' וס' חזק'ס
 א' פס'ס ס'ס א'ס
 א' פס'ס י'ס א'ס

אנפשיה כשהפרישן בזה אחר זה
ובטומאה דערנ זי טוט קאמער מי
מזית למימר דכי קמני שאריעה בין
זה לזה בהפרשה קאמער ויהא צעא
מיינה יו"ד: **בשפי דופוס.** (שחטין יז)
כאשר וזיו שאו מלכותו וטומאה

צו זון זיה. וזמר זיה א נעומתה שמוע' צו זון זיה. וזמר זיה א נעומתה שמוע'
 זון זירקטל זון א נעומתה זון א נעומתה
 ע"כ לא מביע' צו א אפילו לרבי
 ירמיה לא מתמה א אלא אי מתכפר
 תעשה דלחצר שמוע' אי לא מכלל
 דפסיע' אי דין אז ליה דקאמר
 רבי שמעון עיוותה י"ט קלח' צו א
 שמוע' של זה לשמוע' של זה א:
 ולמה אם פסול לומר קאמר. דלמה
 מבייח' קמביע' ליה וזכי קמביע' מבייח' קמביע' ליה וזכי קמביע'
 ליה האי צו א ליה דקאמר רבי
 שמעון קודם הפסוק קאמר או לחצר
 הפסוק קאי ולא מימצי לומר אחר
 הפסוק נמי קאי קודם שמוע' א
 אפילו לאחר שמוע' עד זריקה ואח"כ
 ליה איבו אפילו עד זריקה ולמה
 לא קיימא אן כ"י זר' ולא איפסיע' לא קיימא אן כ"י זר' ולא איפסיע'
 ענין: תורה ששחטה ע"ש תורה
 הציור. לא ששחטה ע"ש מתכפר
 דאזי שחט אלא שחט אלא ואין זה
 שני צעלים אלא שני קודם שהיה
 להוציא תורה ולשמוע' תורה אחת
 ושחט את תורתו של זה לשם תורתו
 של זה א [וה"ל] בשחט מעלה וזה
 לשם תחלת דם: כשר. ועלה
 לבעלים דלפי שחט אין כאן:
 פסולה. לא א עולה לבעלים דשני
 קודם הוא: לשם שלמים דריב' ענין.
 דמבייח' את תורת שלמים. ואי דלפסול
 בתורה משום דמבייח' חצי כזה א
 סייעתא למילתיה מדלחא חן ומיהו
 ה"ל לשלח וזמח: כשר. עולה
 לבעלים: פסולין. לא עולה
 דיוס. ואפי"ן של אלו: לא

הדוידים אחת דלרעבא לרצין להודות
ועבדו ביה (מלכים ק) וצמחו וצמח
ועליהם מן היס לשם חתא שפרשש
עמשה שחטטה לשם חתא. כגון חתא
דס: כשרה. ועלמה לו: פסולה. פסולה
והחטאה: על מן שחטויה חתא.
דהא לשם עבדו החמיווי חתא
שלג עבד עשה ביה ועשה שרין למי
ואמר רבא חתא מפסד על מי
כמוהו ר'א: (למיפרא. דעשה כן
רבא לו' על מן שחטויה חתא
הוא דהא בן עבירות עשה ביה
וזומר הוה לו למיכר דאליין מחבשו

[illegible]